

1. 'Hij is mijn broeder!'

Het is jaren geleden en wij woonden nog niet hier in Capelle. Maar ik herinner het me nog heel goed. Ik kwam in de kerk en daar zag ik, een paar rijen voor mij, een bekend gezicht. Een politicus, lid van de Tweede Kamer. Ik was bepaald geen fan van hem, en ik was heel vaak kritisch over hem geweest, op verjaardagen en zo. Kritisch, en soms ook wel laatdunkend.

Toen zag ik hem zitten, in de kerk. Samen luisterden we naar hetzelfde Evangelie. En opeens ging ik me enorm schamen. Opeens drong het besef heel diep tot me door: hij is mijn broeder! Een broeder in Christus.

Je hoeft het niet met elkaar eens te zijn, maar je hoort wel bij elkaar. Opeens drong dat besef heel diep tot mij door: Jezus Christus bindt ons samen.

2. Saulus: gewantrouwd en gemeden

Over die samenbindende kracht van Jezus Christus, daarover gaat het in Handelingen 9. De jonge Saul, Saulus, hij is tot bekering gekomen. Onvoorstelbaar! Eerst ging hij tekeer als een beest tegen de christenen in Jeruzalem.

Mannen, vrouwen, kinderen, ze werden vervolgd, gemarteld, gevangen gezet, vermoord. Saulus, hij was ene soort groot-inquisiteur, gevreesd en berucht onder de volgelingen van Jezus. En nu is hij terug! Hij is weer in de stad, maar helemaal anders. Hij is een volgeling van Jezus geworden. Zégt hij!!

Maar... kun je zo iemand wel vertrouwen? Is dit geen truc, om binnen te komen in de gemeente, en dan van binnenuit die gemeente op te blazen? Kan dat wel, zo'n radicale omslag?

Wat hebben we gelezen? Vers 26: 'En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar allen schuwden hem, omdat ze niet konden geloven dat hij een discipel was.'

Kunt u het volgen? Nou, ik wel! Ik begrijp het helemaal van die mensen!

Er is zóveel gebeurd! Er zijn zúlke diepe wonden geslagen! En er is zóveel angst!

'Allen schuwden hem...' Ze liepen allemaal met een boog om Saulus heen.

3. Barnabas: 'zoon van de bemoediging'

Behalve één: Barnabas. Weet u wat die naam betekent, Barnabas? 'Barnabas' was eigenlijk een bijnaam, lezen we in Handelingen 4, de man heette eigenlijk Jozef, en kwam oorspronkelijk uit Cyprus. Hij was een Leviet. Hij had die bijnaam Barnabas gekregen, en dat betekent: 'zoon van de vertroosting', of 'zoon van de bemoediging'. Barnabas staat erom bekend in die gemeente, dat hij altijd anderen een steuntje in de rug geeft. Hij is altijd weer in staat om je een stukje verder te helpen. Barnabas, een bijzonder mens. Wat doet Barnabas? Hij ziet Saulus, en hij loopt niet met een grote boog om hem heen, nee, hij gaat naar hem toe. Hij gaat eens praten. En hij hoort het hele verhaal: hoe Saulus naar Damascus ging, om daar christenen te vervolgen. En hoe hij onderweg een fel licht zag, zomaar,

opeens! Barnabas hoort over die stem, die Saulus toeriep: 'Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?' Hij hoort hoe Saulus ontdekte dat het de stem van Jezus was. Barnabas hoort het hele verhaal, hoe Saulus gedoopt is, en hoe hij is gaan prediken, over Jezus, daar, in de straten van Damascus. Bij Barnabas gebeurt er wat. Hij gaat Saulus zien met andere ogen. Hij kijkt niet meer met ogen van wrok, van haat, van angst, nee, Barnabas kijkt met de ogen van het geloof. Inderdaad, Saulus is echt als een beest tekeer gegaan. Maar als de Here Jezus Zélf Saulus nu heeft opgezocht, zouden de christenen in Jeruzalem dan met een boog om hem heen mogen lopen? Als Jezus Zélf Saulus in genade heeft aangenomen, zouden de volgelingen van Jezus dan met wrok en met angst Saulus mogen blijven afwijzen?

Barnabas gaat niet uit van zijn persoonlijke gevoelens. Hij vraagt zich af, hoe Jezus kijkt naar Saulus. Hij kijkt naar Saulus via Jezus. En dan beseft Barnabas: 'Ik mag Saulus niet afwijzen. En wij als gemeente mogen Saulus niet afwijzen. Hij is onze broeder geworden! Wat Saulus nodig heeft, is een warm welkom! Een gastvrije ontvangst.'

En zo gaat Barnabas op weg. Met Saulus samen.

Barnabas neemt hem mee, naar de gemeente, en naar de apostelen, de leiders van de gemeente. Barnabas is de advocaat van Saulus. Barnabas vertelt alles, over de bekering van Saulus, over zijn doop, over alles wat er is

gebeurd. En dan, dan gaan de deuren open. Misschien is het eerst wel schoorvoetend geweest, heel voorzichtig. Maar toch: Saulus is welkom. En wat staat er dan, in vers 28? 'Saulus bleef met hen ingaan en uitgaan te Jeruzalem.' Hij deed helemaal mee met de gemeente. Waar ze ook heengingen, Saulus ging mee.

Zouden ze het beseft hebben, daar in Jeruzalem, dat deze Saulus later één van de belangrijkste apostelen zou worden? Saulus, die later Paulus genoemd wordt, zijn Latijnse naam, 'de kleine' betekent die naam.

4. Barnabas leert ons naar de ander kijken via Jezus

Barnabas laat ons zien hoe je naar een ander kunt kijken via Jezus. Zoals Jezus kijkt met ogen van genade, zo mogen ook wij leren kijken naar anderen. En juist het

Heilig Avondmaal is daar een plaats voor. Je zit aan tafel met andere mensen. Leuke mensen, gezellige mensen, begaafde mensen, lieve mensen, maar ook met anderen: chagrijnige mensen, ongevoelige mensen, hoekige mensen, zondige mensen. Niet iedereen is leuk en niet iedereen is aardig. Als mens heb je je karakter ook niet voor het uitkiezen. Maar wie die ander ook is: ook hij, ook zij eet van hetzelfde brood en drinkt van dezelfde wijn. Wij zijn verbonden met dezelfde Heer, met dezelfde Verlosser, en wij leven van dezelfde genade. Als je zó gaat kijken en zó gaat denken, dan word je blij. Blij met die ander, ook al ben je het niet met hem eens, ook al heb je moeite met haar houding. We zijn vaak verdrietig over de mensen die niet naar de kerk komen. Zou je dan niet ontzettend blij zijn met

iedereen die er wel is? Als je dat beseft, hoe bijzonder dat is, dan ga je toch niet zeuren over kleine dingen?

5. Wat kun je blij zijn met een andere christen!

Hiervoor werkte ik bij IFES-Nederland, bij de christelijke studentenbeweging, waar we volgende week voor gaan collecteren. Ik had een collega, die pastoraal werk deed onder buitenlandse studenten in Nederland. Hij vertelde over een Pakistaan, die in Pakistan niemand kende die christen was. Niemand! Op één persoon na, een Canadees, die in Pakistan woonde. Maar de christenvervolging in Pakistan was zo groot, dat ze elkaar overdag niet durfden te treffen. Dus wat deden ze? Ze zetten hun wekker, en midden in de nacht spraken ze af in het huis van één van de twee. Midden in de nacht, om een uur of drie, kwamen ze bij elkaar om samen bijbelstudie te doen, en samen te bidden. Ze waren zó blij met één andere christen! Dat geldt nog steeds in grote delen van de wereld, dat christenen zó blij zijn als ze één andere christen ontmoeten!

6. Aan het Avondmaal wordt onze familieband onderstreept

Vandaag mochten wij samen het Avondmaal vieren. Wij mochten de liefde van God vieren. Intens dankbaar mogen we zijn voor het verlossingswerk van Jezus Christus. Wat is Hij goed, oneindig goed!

En tegelijk mogen we deze dankdienst ook houden voor elkaar! Want wat is het een geschenk, dat God ons elkaar heeft gegeven! En dat hij ons niet alleen broeders en zusters binnen deze gemeente geeft, maar ook in andere gemeenten. Wat is het mooi om intensief te moegen samenwerken met de Christelijke Gereformeerde Kerk! Natuurlijk, er gebeurt weleens wat. En dan kun je het per ongeluk zomaar hebben over 'zij' en 'wij'. Maar als we éven stilstaan bij de band die ons bindt, dan kunnen we God alleen maar eren en danken voor elkaar, in de verschillende gemeenten, in de verschillende wijkgemeenten, en over de grenzen van kerken en volken heen. Zoals we dat net hebben gezongen: 'Ú maakt ons één, Ú bracht ons tezamen!'

Wij hebben elkaar gekregen, als familie, als gezin van God. Wat een wonder. Laten we er God maar vaak voor danken! En laten we dan ook maar zuinig zijn op elkaar. Zoals Barnabas zuinig was op Saulus. Zo iemand mag niet uit het zicht raken. We mogen hem niet verliezen. Zuinig zijn op elkaar. Voor wie bent u een Barnabas? Voor wie ben jij een Barnabas? Wie trekt jij erbij? Je kunt als vriendengroepje zomaar een klik worden. Ben je zuinig op die andere jongeren, die niet zo makkelijk contact maken?

7. Wij zijn met elkaar verbonden als ganzen in een V-formatie

We hebben elkaar gekregen. En we mogen samen optrekken, net als een groep ganzen. U weet het wel, die ganzen die overtrekken, hoog in de lucht, in de vorm van een V. Naar die ganzen is wetenschappelijk onderzoek

gedaan, en als gemeente kunnen we heel veel van die ganzen leren. Zal ik een paar dingen noemen?

Als een gans zijn vleugels uitslaat, dan komt daarmee ene opwaartse druk op gang voor de gans die achter hem vliegt. Door te vliegen in een V, komen ganzen 72 % verder, dan wanneer ze alleen zouden vliegen. Als één van de ganzen uit de formatie raakt, dan merkt hij dat metéén. Hij heeft veel meer luchtweerstand. Dus een gans probeert meteen weer in de formatie te gaan vliegen. Zo is het in een gemeente ook. Samen kom je verder. Samen stimuleer je elkaar in je geloof. Geloven in je ééntje, dat is echt veel moeilijker vol te houden. Je houdt elkaar scherp, en je houdt elkaar blij, door samen te vieren hoe goed God is!

Als de voorste gans moe is, dan wordt hij afgelost door een andere gans. Om de beurt vliegen ze voorop. Vindt u dat niet mooi? Ook in een gemeente

zijn we er om elkaar te steunen, elkaar af te lossen. Niet altijd dezelfde mensen die het voortouw nemen. We zijn er om elkaar te blijven steunen. En die gans die voorop vliegt, weet u hoe die gesteund wordt? Dat doen de andere ganzen, door te snateren. Dat snateren, dat is een soort aanmoediging. 'Kom op, we staan achter je!' Wat betekent Barnabas ook al weer? 'Zoon van de bemoediging!' Door wie bent u weleens bemoedigd? Wie heeft u weleens aangevuurd? Vond u het niet heerlijk? Al is het maar een klein woord, een compliment, of een bedankje of een kaartje. Een emailtje of ene bloemetje. Het snateren van de ganzen.

En dan iets ontroerends. Als één gans het niet meer aankan, of ziek wordt, of aangeschoten wordt, dan verlaten twee andere ganzen de formatie om die éne gans te helpen en te verdedigen. Ze blijven bij hem, totdat hij dood is, òf totdat hij weer kan vliegen. Dan gaan ze met een andere formatie mee, en ze proberen hun eigen groep weer te vinden. Vindt u dat nou niet mooi? Dat is samen gemeentezijn. Dankbaar zijn voor elkaar. Elkaar steunen, door dik en dun.

Tenslotte nog een laatste les van de ganzen. Ganzen overwinteren in het zuiden. Dat mag. Soms mag je even de kou en de winter ontvluchten. God gunt ons ook rust. Het wordt zomer. U mag best even rustig aan doen. En de zondagen: probeer ze beschermen als oases in de week. De boog kan niet altijd gespannen staan.

'Saulus, kerel,' zegt Barnabas, 'kom op, je hoort erbij!' Wat heerlijk dat Saulus erbij gekomen is! Wat hebben we veel aan hem te danken!

Laten we God maar heel veel danken! Voor wie Hijzelf is. En voor elkaar!
Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl